

Пловдив, 19 Март 1922 год

БЮЛЕТИН № 8.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО

Годишен абонамент 50 лв.

Отделен брой 1 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“

ул. Май № 7 Пловдив

Англия на Изток.

Скромните страници на «Бюлетина» не ни позволяват да изложим обстоятелствено завоевателната колониална политика на «Коварния Албион» — тжй поучителна и важна за социалното освобождение на малките поробени народи, защото докато огнените пламъци на спасителната революция не обхванат Англия и нейните необягнати колонии, дотогава избухналите революции в другите страни ще бждат бури в чаша вода. Затова ние сме принудени да се задоволим само с очертаването в едри шрихи империалистичната политика на Англия на Изток.

Ако искаме да резюмираме колониалната политика на сжгласенските империалистически джржави спрямо Балканите — в чийто кайнов концерт пжрва цигулка свира Англия — ние ще кажем: тя се стреми да подчини финансово и економически тия страни, да заграби естествени-

те, природните им богатства, да плячкоса суровите им земеделчески произведения, да завладее сжс своите капитали най важните им индустрии, да осигури за стоките си широк пазар, да обезпечи на Англия и Франция свободен и лек пжт за Азия и Африка чрез Цариград и Мала Азия и да сжздаде ковтра революциони огнища срещу всеко революционно движение на Балканските народи и експлоатираните класи в тях. С една дума сжгласенските империалисти се стремят да преобжрнат балканските джржави в колонии и контр-революциони гнезда.

Балканската политика на сжгласенския империализъм е в органическа връзка с политиката му изобщо на изток, а най вече с тая на Англия.

Хвжрлете един поглед вжрху картата на английските колонии преди 100 години и сега.

До 1800 г. най обширни колонии владееше Испания, след която по ред идеха Англия, Португалия, Франция и Холандия. Сега пжрво место заема Англия, след която се редят Франция, Белгия, Португалия и Испания. Изразено това с ези-ка на цифрите, ние ще има-ме Следната картина:

1) В 1800 г. са имали коло-нии в квадратни километра:

Испания	8.937.000
Англия	3.558.000
Португалия	3.428.000
Франция	1.683.000
Холандия	796.000

2) В 1900 г. са имали коло-нии в квадратни километра:

Англия	26.724.000
Франция	10.904.000
Германия	2.576.000
Белгия	2.340.000
Португалия	2.093.000
Холандия	1.988.000
Испания	194.000

Както се вижда в разстояние на 100 години, до 1900 — а не сега, когато е туриларжка и на Месопотамия, Палестина, Си-рия, Бруга Багдат и Арабската империя — Англия е сполучила да увеличи с «мирно прониква-не» и с «картечниците на де-мократията» своите колонии с 17.787.000 квадратни километра, като не смятаме присвоените големи пространства из южна Африка, числящи се по рано кжм Германските колонии.

Не бивал успех!

Непобедимата сила, що глас-

каше Англия с една железна необходимост по пжтя на огра-бването на чуждите земи, бога-тства и хора консуматори, про-изтичаше от една страна от онзи неуджржим потик на «из-лишни» стоки, капитал и хо-ра, който блика из адските не-дра на нейния капитализм, и от друга страна от нуждата на памук, железно и петрол за сж-щия капитал.

И действително, през епоха-та на господството на памука, Англия използва плантациите на Индия, през епохата на же-лезото тя използва своите под-земни сжкровища от гориво и сега, когато настъпи епохата на петрола, който не се нами-ра както в самата Англия, тжй и в нейните колонии и за да освободи себе си от зависимо-ста на Америка и Аджрбеджан, тя изведнаж усвои нов «strate-гичен план» на действие.

Тжкмо за да пласира продук-тите на своя капитализм, Анг-лия отне през времето на напо-леоновите войни най хубавите колонии на Франция, която бе-ше господарка на Средиземно море и джржеше под влияни-ето си грамадният мохамедански свет и на Холандия, която зае-маше пжтищата за Индия.

Когато Англия биде изтлас-кана от развилата се индустри-ално Америка тя хвжрли алч-ния си поглед вжрху обширния мусулмански свят и тури ржка на Индия. За да си осигури о-

баче свободен и пряк път за тая страна, тя спотучи чрез ловката си индустриална дипломатия да нахлузи маската на «пазител и защитник на християнските поробени народи» в Турция, запазвайки статуквото на обширната Отоманска империя, с цел да осигори интересите на своите финансови синдикати. Англия постигна целта си: вместо да освободи и защити поробените християнски народи от турско робство, тя завладя в 1704 г. Гибралтар, в 1800 г. Малта и в 1882 г. Египет. Англия доби надмощие в Турция, която беше вече освободена от влиянието на Франция. По този начин Англия си обезпечи евтините пшеници за Индия. Добре, но на международното пазарно поле се появи нов колосален конкурент — Русия, която заплашваше английската колония Индия през Персия, през централна Азия и през Цариград.

В 1856 г., в Кримската война, Англия официално обяви, че «на всяка цена ще запази целостта на Отоманската империя», затова и подкрепяше Австрия и Персия срещу Русия. Обаче всичко това не попречи на «коварния Албион» да изтръгне из ръцете на Турция в 1877 г. остров Кипър, в 1882 г. Египет и даде на Франция Алжир и Тунис и да Австро-Унгария, след руско-турската война в 1877 г., когато се противопостави на Сан-Стефанска Българ-

рия — Босна и Херцеговина.

Баба Али разбрал разбойническата политика на «туркофилска Англия» дигна доверие от нея и падна под «сферата на тевтонското влияние».

Германския кайзер зае положението на английските Биконсвалда — Дизраели в Илджа-Кйошк. Германия се настани в Отоманската империя. Заплашени бяха всесветските интереси на английския империализъм. Антагонизма между Англия и Германия сближи първата с Русия, което даде за резултат разделата на Персия между Англия и Русия. Малко по-късно, през пролетта на 1908 г. при срещата на руския цар и английския крал в Ревал, двамата короновани властници се споразумяха за «вжвеждане на реформите» в Македония. Разбира се, това не бяха никакви реформи, а окончателна поделба на Турция между Русия и Англия.

Германия ловко лавира. Чрез маладотурския военен преврат и с обявяването на хуриета парализира се ревалската акция на Англия. Но последната не се отказа от намерението си. Англия действуваше на Балканите чрез своя пълномощник — Русия която, след поражението си в далечния Изток от японците, не застрашаваше вече никак английските интереси, освен това «политическото състояние» живееше още у балкан-

ските славяни за «великата освободителка». Англия, чрез Русия, сжздаде балканския сюз с оглед към бъдещата общоевропейска война, който сюз би де насочен не само срещу Турция «за освобождението на братята славяни от турското робство» т. е. за поделбата на Македония между Бжлгария, Сжрбия и Гжрция, но и против Австро-Унгария и Германия, защото според тайния договор «Бжлгария се заджлжаваше да даде една 200,000 армия срещу Австро-Унгария, в случай че войната се разшири и Австро Унгария се намеси против Сжрбия».

В 1912 г. се обяви войната между Турция и Балканския сюз. Тази война беше увертюрата на общоевропейската война. Зад Турция стоеше Германия, а зад Балканския сюз — Англия. Последната изгуби играта, защото сюза, чрез повката дипломатия на граф Бертолд, се увищожи. Наместо освобождението на «братята зад Рила и Родните», дойде още по черното робство под Сжрбия и Гжрция. Бжлгария, след като даде 200,000 души жертва, остана с празни ржце. Тя изигра в тази война ролята на Насрадин Ходжовото магаре, което водят на свадба да носи джрва.

В 1914 г. Англия се намеси в войната срещу Германия «за да запази правата на малките народи». През 1915 г. бжлгар-

ската армия зае цела Македония и вместо да обяви нейната независимост, за която днес плачат подкупените бжлгарски журналисти, патриотари и всевъзможни вжрховни и времени комитети, чисто и просто я анексира към майка Бжлгария.

Идилията на бжлгарския национален романтизжм беше кратковремена. Поражението не закжсна да дейде и Сжглашението се сжбра в Париж да ковсждбините на народите. Най могжщия ковач бе Лоид Джорж — президента на Англия.

Сжглашенската конференция се свика при сжвжршено ново изменение на фактическите европейски сили. Малигаристична Германия — сломена, Австро Унгария — рзложена, Турция — рзнебитена, Русия — рзпокжсана и Бжлгария — смазана.

Английският империализм ловко използва това маждународно положение и «свободолобивия и демократичния» Лоид Джорж се повжрна към старата завоевателна политика на Биконсвилда — Дизраели, като хвжрли маската на «защитник на малките народи».

За сметка на Германия, Русия, Австрия, Унгария, Бжлгария и Турция се вжзстанови една империалистична Полша; на Ромжния се даде Добруджа, Бесарабия в Трансилвания; на Югославия се даде Македония, Черна Гора, Босна Херцеговина; Фиуме на Италия; Данциг

на Полша; цела Тракия до Чаталджанските линии, заедно с Смирна и част от Македония и Гърция и фактическото владение на Цариград на Англия, чиито окупационни войски същевременно бяха се настанили по бреговете на Каспийското море и по железнопътната линия Багдад—Баку, за да изнасят петролните богатства на Кавказ през Сурамския проход. Сега, когато нейната армия е оттеглена от тия места, Англия се стреми да издигне васалните ней Кавказски републики, на които от сега дава широки финансови кредити и кадри. Англия има един от ключовете на бъдещия Багдад чрез Басора; тя завладя сега и другия ключ — Цариград.

Страхът на английския империализъм от славянското море, което иде от «финските скали и отива не само до пламената Колхида», но се простира чак до бреговете на Адриатическото и Егейското морета, стремежа на Англия да си обезпечи пътя Лондон — Гибралтар — Суез — Калкута, заставя и днес Лоид Джорж да се повръща към старата политика на Бикансфилда.

Националистите от всичките геогр. ф. ширини и длжж. ни издават протестния глас на възмущението и закана. Негодуват русите, негодуват турците, негодуват македонците, негодуват арменците, негодуват тракийците, добруджанците и

пр. и пр. Обаче, английския и европейския империализъм ще бъдат обезсилени, националното освобождение и самоопределение на економически и политически заробените народи от Балканите и вжн от тях ще бъдат гарантирани, само по пътя на социалната революция на същите поробени народи и експлоатирани класи.

Само знамето, само лозунга на социалната революция може да обедини и вдигне народите от Индия, Египет, Арабия, Мала Азия, Балканите и др. страни за спиране и унищожаване вжлната на английския и европейския империализъм, за да открие новата ера на свободното самоопределение на народите и освобождението на Македония, Тракия и Добруджа.

За ренегата Бурцев,

В София е пристигнал Владимир Бурцев, редактор на в. «Общое Дѣло», руски вестник, издаван в Париж. Своята известност Бурцев дължи не на сегашното си положение, а на това в миналото, когато редактираше задграничното руско списание «Билое». То бе един революционен лист, с който между другото се разкриваха похватите на руския монархизъм в борбата му с революционните среди в Русия. Бурцев има големи

заслуги към революцията: той най-много сдействува да бъдат демаскирани много агенти провокатори и шпиони. Той посочи на социалистите-революционери в Русия, че един от техните водачи известния Азев, е провокатор. Писа най-пламените статии против Николай II и го нарече кржволук. Заради тази му смелост Бурцев бе осъден в Лондон на затвор, който той биде заставен да излежи въпреки протестите на цела работническа и революционна Европа. Тогава Бурцев бе изгнанник революционер и борец срещу тиранията и мракобесието.

✓ Днес Владимир Бурцев стои на другия полюс. Той измени на революцията, като не само не отиде с нея, а се сжюзи с нейните противници и с представителите на четносамотничеството в Матушката.

Подобно на своя колега от Париж—Гюстав Херве — той водя най-отчаяна кампания, срещу всичко, което не е патриотарско и провокаторско. Изявленията му направени пред редактора на в. Мир свидетелствуват до де можеца стигне маоталитета на един изменик, на едно изчадие на революцията, на едно дючме вполитиката.

✓ Ние бихме отминали персоналта на този ренетат и не бехме се занимали с него в колоните на нашия малжк Бюлетин, ако идването му в Бжлгария немаше политическо значение, което

докосва и нас, македонските изгнаница

✓ Знае се че в Бжлгария пребават в настояще време с десетки хиляди руски войници от тжй наречената Врангелова армия, която водеше борба в южна Русия с Болшевишките войски. Това сж разбитите останки на тази армия. Тя днес се реорганизира на бжлгарска територия и се готви за нов поход срещу болшевишка Русия. Тази армия както и нейния шеф Врангел се поддржат в материално отношение от Сжглашението. Последното разчита твжрде много на нея за да сломи революцията в Русия и я направи неспособна да прекрачи руската граница. Врангеловата армия има и друго предназначение, специално за бжлканските страни. Тя е настанена тук още и да сдействува на правителството да потушава в самия му зародиш всяко революционо движение, което би се опитало корено да измени днешния обществен ред. На Балканите, специално в Бжлгария, врангеловата армия изпълнява чисто окупациона и антиреволюциона рол. Като такава, тя е орждие на големите европейски империалистични джржави, Англия и Франция, които имат интерес да запазят статуквото на Балканския полуостров, следователно да продлжават и джожат в подчанено сжстояние поробените народи в Македония и Тракия.//

Ренегата Бурцев, чиято гузна сжвест прозира в интервюто му в колоните на в. Мир, не обе-ли зжб в своя вестник «Общее Дѣло» за каузата на Македонци и Тракийци, когато се ковеха Ниойският и Севжрски догово-ри и се хвжрли епин цел народ под чуждо иго. Днес той идва в Бжлгария като пжлномошник на реакциона Европа — сжзда-телката на поменатите договори — да вземе участие в оконча-телната подготовка на Вранге-ловите пжлчища за една акция срещу социалната революция, която единствена може искрено да подпомогне политичес-кото и економическо освобож-дение на малките народи. //

На такжв ренегат и подлец-не, македонците, емигранти хвжрляме своята хрчка.

Кжм приятелите.

От много места получаваме насжрчителни пи м^а, които ни ангажират да пропжлжаваме издаването на Бюлетина и бичу-ваме по смело всички политичес-ки тжргаши ололо македонското движение тук или в странство.

Ние тжврде много благодарим на приятелите за насжрченията, но те щя х а да бждат действително такива, ако покрай поже-ланията за по смела борба би-За подкрепили и материално из-хаването на нашето списание. да да поясни своето становище

на македонската емиграция^в Бжлгария и за да може да я от-клони от влиянието на полити-ческите партии, които я изпол-зуват най безсжвестно и демора-лизираг-пловдивското емиграци-оно дружество реши да почне издаването на настоящия «Бю-летин». За тази цел то едва ус-пя да отдели една тжврде мал-ка част от паричните стрдства, с които разполага, защото ос-таналите са нужни за подпوما-гане семействата на умираща-те в мизерия бежанци. Тази ма-лка сума, 3000 лева, не е дос-татачна за подржжката на спи-санието, тжй като всеки брй струва 550 - 600 лв. Затуй, ако емиграцията в Пловдив и дру-гаде из Бжлгария желае редов-ното излизане на «Бюлетина» тя трябва да го подкрепи мате-риално, като успее да му сжзда-де колкото е възможно повече абовати и като засили фонда му. Това са единствените източ-ници от дето може да се поджр-жа нашето списание, защото ние нямаме зад гжрба си нито джржавата с нейните тайни фон-дове, нито некое акционерно дружество с неговите банк, нито пжк някоя политическа партия с нейните каси «за аги-тация и пропаганда». Нашите стрдства са скромни и ако те не ни позволят да предложим издаването на «Бюлетина», пред-почитаме да го спрем, отколко-то да си цапаме сжвеста в благо-то на политическата мжрсотия

в България.

Апелираме към сжзнателната македонска емиграция да подкрепи издаването на «Бюлетина»

Македонци, абонирайте се и засилете фонда на списанието.

Всеки потиснат народ постига своето освобождение **само** по пътя на революцията.

Пак ще се обединяват.

Ежедневната преса пак разтръбви „радостната вест, че обединението на Македонската емиграция в най скоро време ще бжде свършен факт“. С други думи «Времената» и «Изпълнителния» ще се приберат в ново сжжителство, след като бежа разделени по всичките правила на развода.

Всички, които не познават врътите и покварата сред патентованите и водачи на македонската емиграция“ в недоумение се питат, за какъв чемер бе разцеплението и защо сега се обединяват. А работата е твърде проста. Разцеплението стана, за да се удовлетвори личните амбиции на душевно болни типове, а обединението става, защото «самоотвержените борци» около «Времената» се намират на тесно и техния кураж е поставен на изпитание. Принципи, становища, лозунги, федерации.

автономии — всичко това е бош лаф. Има само едно: славица и парици. За Юруковци — славица, чунким банки си имат; за Ризоци — парици, защото само със слава не се живее, колкото и печална да е тя.

Това е единственото, кратко и ясно обяснение на «принципалния разкол» между «Времената» и «Изпълнителния». Който знае друго обяснение, нека го каже.

ПОДПИСКА:

За образуване фонд на сп. «Бюлетин»
лист № 5

Един приятел на
свободата . . . . . 500 лв.
Тодор Тодоров . . . . . 50 »
Мито П. Мурарски . . . . . 30 »
А. Диамандиев . . . . . 15 »

Всичко . . . . . 595 лв.
От лист № № 1,2,3,4 1095 »

А всичко . . . . . 1690 лв.

Македонци, подкрепете подписката за фонда на сп. «Бюлетин». Не забравяйте, че македонското освободително дело ще бжде чисто, само когато необходимите парични средства за неговата издръжка изхождат от чисти източници

Повторно поканяме всички, до които изпрацаме връзки от сп. «Бюлетин» да побързат и уредат сметките си.